

много повлиялъ върху Християнитѣ отъ Ликийската областъ и черква и е вселилъ въ тѣхъ твърди Християнски убѣждения. Всичкитѣ вѣрни сж гледали да послѣдватъ примѣра на своятъ великъ архиерей. Осѣмъ години се продължавало това жестоко гонение, и мнозина сж паднали; не падналъ е само Святитель Николай и вѣрнитѣ отъ Ликийската черква.

Най-накрай, послѣ това дълги и бурни вълнения и гонения, положението на Християнската черква е измѣнило на по-добрѣ.

Слѣдъ Диоклетиана на императорския прѣстолъ дошълъ Константинъ. Тоя императоръ изначало прѣкратилъ гоненията срѣщу Християнитѣ, а отъ послѣ припозналъ Християнската религия въ редътъ на другитѣ религии; но, когато побѣдилъ противника си съ силата на кръста Господень, той самъ станалъ Християнинъ и прогласилъ Християнската религия за господствующа религия въ цѣлата Източна и Западна Римска империя.

Това голѣмо събитие вече дало миръ и спокойствие на черквата, и Християнството почнало да се разпространява.

Като се изчезнали вѣнкашнитѣ врагове на черквата и вѣнкашнитѣ смушения, Христовата черква почнала да бжде смущавана отъ вжтрѣшни врагове, почнала да се трѣвожи отъ вжтрѣшни смушения.

Единъ священикъ въ градътъ Александрия, на име Арии, почналъ да проповѣдва